

Arrest

nr. 56 641 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende parti E. MAES, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Macedonisch staatsburger te zijn, van Albanese origine en afkomstig uit Pirok.

U zou sinds 1995 gehuwd zijn met L.(...) A.(...) (O.V. X). Uw echtgenoot zou een Roma uit Gostivar zijn.

Sinds uw huwelijk zou u bij uw echtgenoot in Gostivar gaan wonen zijn.

Sindsdien zouden uw familieleden en andere Albanezen uit Pirok, Gostivar en de omgeving u en uw echtgenoot lastig gevallen hebben, omdat zij uw huwelijk met een Roma afkeurden. Ongeveer vijf jaar geleden zouden onbekenden in uniform van het UCK uw woning zijn binnengevallen op zoek naar uw echtgenoot en uw schoonvader beschoten hebben. Jullie zouden de daders niet gezien hebben, maar u zou vermoeden dat uw familieleden, die bij het UCK (Nationaal Bevrijdingsleger) waren, hiervoor verantwoordelijk zijn. Uw Albanese familieleden zouden u en uw echtgenoot immers al sinds jullie huwelijk lastig gevallen hebben. Zij zouden uw echtgenoot geslagen hebben en Albanese familieleden zouden u verschillende keren ontvoerd en vastgehouden hebben gedurende een paar maanden. Omdat

u vreest dat uw familieleden en de Albanezen uit uw dorp en de omgeving, die op de hoogte zijn van uw huwelijk, jullie zullen ombrengen, zou u besloten hebben uw land te verlaten. Op 28 augustus zou u samen met uw echtgenoot en uw drie minderjarige kinderen vertrokken zijn uit Gostivar, richting België, waar u op 30 augustus 2010 bent aangekomen en dezelfde dag een asielaanvraag heeft ingediend.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven degene die terzake door uw echtgenoot, L.(...) A.(...) (O.V. 6.677.827) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...]

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.L.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 56 640 van 24 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.L. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Voor zover verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, wordt opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker een schending inroept van artikel 10 van het EG Verdrag, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins uiteenzet op welke manier hij dit artikel geschonden acht. De Raad gaat er derhalve niet verder op in.

2.5. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker slechts minimale pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. De Raad meent dat dergelijke summiere pogingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Macedonische overheid wel degelijk redelijke maatregelen treft tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december.

Verzoeker benadrukt dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst en verwijst naar een Engelstalige passus (zie het verzoekschrift, p. 4,5) uit het verslag van "Amnesty International" van september 2009 dat handelt over "Discrimination, including against Roma" "on the grounds of sexuality or sexual identity" waarin kritiek wordt geuit op de 'draft text of the Law on Protection from Discrimination' van "April".

Deze tekst staat verzoekers voorgehouden problemen in het geheel niet.

Verder stelt verzoeker dat de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier zeer algemeen is en niet kan opwegen tegen zijn persoonlijke ervaringen in zijn land van herkomst.

Zo omschrijft hij de maatregelen die de Macedonische politie dient te nemen -volgens de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt- als "allemaal mooi, maar dit is zeker géén antwoord op de problematiek van verzoeker...."(zie het verzoekschrift, p.5) maar onthoudt zich van verdere uitleg.

Dergelijke handelwijze houdt geen verweer in.

Betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar de ombudsman in Macedonië, verwijst verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) naar kritiek van "Amnesty International", "The law does not establish a mechanism to ensure access to effective judicial remedies, but instead relies for its implementation solely on the Office of the Ombudsperson."

Hij legt dit niet uit en betreft dit niet op zijn persoonlijk geval.

Waar de commissaris-generaal, volgens verzoeker meent dat het allemaal zeer goed gaat in Macedonië en dat door de Macedonische politie redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, antwoordt hij dat "Amnesty International" hierover een andere mening heeft (zie het verzoekschrift, p. 5): "The definition of discrimination was non consistent with international human rights standards and EU directive No 2000/43 ("Race directive") and EU Directive No 2000/78 "on equal treatment in employment and occupation".

Hij legt dit niet uit en betreft dit niet op zijn persoonlijk geval.

Ten slotte herhaalt verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 6) dat hij "gezien zijn persoonlijke ervaringen in Macedonie geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van zijn beslissing gesteund heeft op objectieve informatie, afkomstig van CEDOCA een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst; deze informatie is toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het uiten van kritiek op de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en naar het aanhalen van flarden uit een rapport van "Amnesty

International” zonder deze concreet op zijn zaak te betrekken.

De paar keer dat hij deze flarden op hem betreft, heet het zonder meer dat de informatie “niet kan opwegen tegen zijn persoonlijke ervaringen in zijn land van herkomst” en het “allemaal mooi (is), maar dit is zeker géén antwoord (is) op de problematiek van verzoeker....”.

Dergelijke commentaar is niet van aard de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, te ontkrachten.

Deze vrees voor vervolging en dit risico op lijden van ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing die wijzen op het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas van verzoeker met betrekking tot de bewering dat hij van 1997 tot aan zijn vertrek in augustus 2010 zou zijn opgeroepen geweest door leden van het UCK. Deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat de autoriteiten in zijn land onwillig of onmachtig zijn om hem bescherming te verlenen, zoals gesteld in artikel 48/5, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980, kan van hem de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet, niet erkend worden noch aan hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, worden toegekend.

2.6. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 22 november 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Roma-taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE